

Rättsfallssamlingen

Mål C-447/13 P

**Riccardo Nencini
mot
Europaparlamentet**

”Överklagande — Ledamot av Europaparlamentet — Ersättning för kostnader vid utövande av mandatet som parlamentsledamot — Återbetalning av felaktigt utbetalda belopp — Återkrav — Preskription — Skälig tid”

Sammanfattning – Domstolens dom (andra avdelningen) av den 13 november 2014

1. *Överklagande — Saken — Överklagande som endast avser rättegångskostnadernas storlek och fördelning — Avvisning*

(Domstolens stadga, artikel 58 andra stycket)

2. *Överklagande — Grunder — Enbart upprepning av grunder och argument som framförts vid tribunalen — Underlåtenhet att ange vari den återopade felaktiga rättstillämpningen består — Avvisning — Bestridande av personaldomstolens tolkning eller tillämpning av unionsrätten — Upptagande till sakprövning*

(Artikel 256 FEUF; domstolens stadga, artikel 58 första stycket; domstolens rättegångsregler, artikel 169)

3. *Europeiska unionens budget — Budgetförordningen — Inkassering av unionens fordringar på tredjeman — Preskriptionstid — Saken — Antagande av genomförandebestämmelser för tidsfristen som är förenliga med detta syfte*

(Rådets förordning nr 1605/2002, artiklarna 73a och 183)

4. *Europeiska unionens budget — Budgetförordningen — Inkassering av unionens fordringar på tredjeman — Krav på återbetalning i form av en debetnota — Delgivningstid — Preskriptionstiden för fordringar har löpt ut — Motbevisbar presumtion att delgivningstiden är orimlig — Konsekvenserna av att inte kunna motbevisa — Ogiltigförklaring av kravet på återbetalning — Underlåtenhet att göra gällande att rätten till försvar har kränkts — Saknar betydelse*

(Rådets förordning nr 1605/2002, artikel 73a; kommissionens förordning nr 2342/2002, artikel 85c)

1. Se domen.

(se punkterna 23 och 25)

2. Se domen.

(se punkterna 32 och 33)

3. Unionslagstiftaren har genom införandet av en allmän regel, enligt vilken – såsom framgår av artikel 73a i förordning nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget – unionens fordringar på tredjeman preskriberas efter fem år, haft för avsikt att ge unionens gäldenärer en garanti för att de, när den tiden har löpt ut, i princip inte, enligt kraven på rättssäkerhet och skyddet för berättigade förväntningar, ska kunna bli föremål för indrivning av sådana fordringar, vilka de inte längre behöver bevisa att de inte är betalningsskyldiga för. Nämda artikel 73a infördes bland annat för att tidsbegränsa möjligheten att inkassera unionens fordringar på tredje man i syfte att tillgodose principen om sund ekonomisk förvaltning.

Dessutom, eftersom det i artikel 73a i förordning nr 1605/2002 föreskrivs att det datum som beräkningen av preskriptionstiden ska grunda sig på samt villkoren för att avbryta preskriptionstiden ska fastställas genom genomförandebestämmelserna, vilka, enligt artikel 183 i denna förordning, Europeiska kommissionen ska anta, kan inte nämnda artikel 73a i sig, utan dess genomförandebestämmelser, åberopas i syfte att fastställa att en fordran från unionen är preskriberad. Genomförandebestämmelserna för den regel som i och med detta har införts i artikel 73a måste antas i förenlighet med dessa syften.

(se punkterna 43–45 och 52)

4. Det är visserligen riktigt att det varken i förordning nr 1605/2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget, eller i förordning nr 2342/2002 om genomförandebestämmelser för förordning 1605/2002 anges en tidsfrist inom vilken en debetnota ska delges räknad från den dag då den aktuella fordran uppstod. När anvisningar saknas i tillämpliga bestämmelser ställer dock rättssäkerhetsprincipen krav på den berörda institutionen att delge en debetnota inom skälig tid.

Mot bakgrund av preskriptionstiden för fordringar i artikel 73a i förordning nr 1605/2002 måste det i det avseendet godtas att fristen inom vilken en debetnota delges ska antas vara oskälig när delgivningen sker efter utgången av en period på fem år räknad från den tidpunkt då institutionen normalt sett hade kunnat göra gällande sin fordran. En sådan presumtion kan inte brytas annat än om institutionen i fråga bevisar att, institutionens skyndsamhet till trots, det fördröjda agerandet beror på gäldenären, som kan ha förhalat förfarandet eller agerat bedrägligt. I avsaknad av sådan bevisning måste det konstateras att institutionen har brustit i sin skyldighet att iaktta principen om skälig tid.

När unionsdomstolen väl har slagit fast denna överträdelse kan den inte, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, avstå från att ogiltigförklara beslutet att driva in den aktuella fordran av det skälet att klaganden inte har gjort gällande att hans rätt till försvar kränkts.

(se punkterna 47–49 och 55)